

Arrest

nr. 350 549 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE, en van attaché L. MULIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, diende op 22 mei 2026 een verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum 127bis, nadat hij op 29 april 2026 naar dit centrum werd overgebracht.

1.2. Verzoeker werd door middel van een videoconferentie gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') op 24 juni 2026 bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Zijn advocaat was daarbij aanwezig tussen 13.30 en 14.30 uur.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 30 juni 2026 de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

A. Feitenrelaas

U, J. T., verklaarde over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op [...] 1993 in Sidi Othman te Casablanca. U verbleef hier samen met uw ouders tot 2007/2008, waarna uw ouders Marokko verlieten naar België, waar zij sindsdien verblijven. U verbleef nog tot 2016/2017 in uw ouderlijke woning samen met uw broer. U ging tot de vijfde klas naar de middelbare school. Nadien stopte u met school en werkte u af en aan als handelaar op de markt.

In Marokko had uw moeder reeds lange tijd problemen met één van haar zussen. Zij was jaloers op uw moeder om een voor u onbekende reden. Daardoor zorgde zij steeds voor ruzies binnen de familie. Na het vertrek van uw ouders was zij de bron van ruzies tussen u en uw broer en ontfermde zij zich niet over jullie.

Ergens in 2014/2015 leerde u op café in Casablanca een vrouw kennen, genaamd M. K.. Twee maanden nadat u haar leerde kennen ging u met haar een relatie aan. Jullie hadden ook plannen om met elkaar te trouwen, maar omwille van jullie jonge leeftijd is een huwelijk er nooit van gekomen. Voordat jullie trouwplannen concreet werden, hadden jullie seks met elkaar. Hoewel haar hele familie op de hoogte was dat jullie een relatie hadden, wist niemand dat jullie ook een seksuele relatie hadden.

Omdat uw ouders al lange tijd in België verbleven, besloot u Marokko verlaten en uw kansen in België te wagen. U reisde naar Tanger, waar u twee dagen verbleef voordat u de oversteek naar Europa maakte. U verliet Marokko ergens in het jaar 2016 of 2017 illegaal richting Spanje en vervolgens richting België, waar u initieel bij uw familie verbleef zonder identiteits- of verblijfsdocumenten. Na een tijdje vroeg u een Marokkaans paspoort aan bij het Marokkaanse consulaat in België.

Tussen 2020 en 2026 kwam u verschillende keren in aanraking met de politie, voornamelijk omwille van diefstallen en aanhoudingen met betrekking tot uw illegaal verblijf. Op 29 april 2026 werd u opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum 127bis. De Marokkaanse consul vaardigde op 18 mei 2026 een laissez-passer voor u uit. U werd op 19 mei overgeplaatst naar het gesloten centrum te Vottem in afwachting van uw repatriëring naar Marokko, die werd voorzien op 21 mei 2026. U weigerde te vertrekken en besloot op 22 mei 2026 een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek. In het administratief dossier bevindt zich een kopie van uw Marokkaans paspoort bekomen via het Marokkaans consulaat in Luik.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart bij de start van het persoonlijk onderhoud dat het mentaal gezien niet goed met u gaat sinds uw vasthouding. U zegt nog geen dokter of psycholoog te hebben kunnen zien sinds uw verblijf in het centrum. U verklaart dat er los van de vasthouding geen elementen zijn die maken dat u zich niet zo goed voelt. U verklaart tevens in staat te zijn het onderhoud te doen (CGVS, p. 4). Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u bovendien niet aan dat er elementen waren die uw deelname aan de procedure bemoeilijkten (zie DVZ vragenlijst bijzondere procedure noden dd. 3/06/2026). Verder kan opgemerkt worden dat het persoonlijk onderhoud zonder bijzondere problemen verliep en dat u in staat bleek om op de gestelde vragen te antwoorden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Dient vooreerst te worden aangestipt dat u tijdens uw herhaaldelijke aanvaringen bij de Belgische politiediensten geen enkele keer uw nood aan internationale bescherming kenbaar maakte (zie verslagen politieverhoren in administratief dossier). Zo wordt erop gewezen dat u reeds sinds midden 2017 in België verbleef (CGVS, p. 10). U verliet Marokko toen omdat uw ouders reeds in België verbleven (CGVS, p. 9). U wilde daarnaast hier uw geluk proberen (CGVS, p. 19). Sinds uw verblijf in België werd u echter meerdere keren gehoord door de Belgische politiediensten. U verklaarde telkenmale louter dat u familie heeft in België, bij wie u verblijft (zie verschillende administratieve rapporten illegaal verblijf in administratief dossier, steeds punt 7). Op geen enkel moment koos u ervoor uw beweerdte vrees kenbaar te maken. De vaststelling dat u hier al negen jaar verblijft, in deze periode meerdere kansen had om uw vrees in Marokko kenbaar te maken, maar telkens met geen woord repte over uw vrees, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas een eerste maal.

U verklaart nu dat u Marokko verliet als gevolg van problemen met uw paternale tante (CGVS, p. 8).

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u dit motief niet aanbracht bij de DVZ toen u werd gevraagd een overzicht te geven van de redenen waarom u Marokko verliet en niet kan terugkeren (zie DVZ – verklaringen, vraag 3.5). U verklaart dat u dit probleem nooit eerder vermeldde, omdat u er niet naar werd gevraagd, een uitleg die geenszins overtuigt (CGVS, p. 8). Verder wordt u meermaals gevraagd naar de aard van deze problemen met uw tante. U verklaart dat zij "problemen creëerde" binnen de familie, waardoor er steeds ruzie was. U nogmaals gevraagd over de precieze aard van deze problemen, stelt u dit niet te weten. U denkt dat uw tante jaloers was op uw moeder. Gevraagd of u na het vertrek van uw moeder zelf persoonlijke problemen met uw tante heeft gekend, beweert u van niet. U blijft daarbij echter vaagweg herhalen dat uw tante 'problemen creëerde' tussen leden van de familie, met als enige doel de familie op te splitsten (CGVS, p. 8). Wat deze problemen dan concreet zijn, legt u echter nergens uit. Ook wanneer later wordt gevraagd hierover meer concreet uitleg over te geven, verklaart u dat ze u haatte. De reden voor deze haat is u evenmin gekend (CGVS, p. 11). Het probleem met uw tante blijkt een louter interpersoonlijk conflict, om een -ook voor u-ongekende reden. Deze door u ingeroepen problemen ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

U verklaart voorts niet naar Marokko te kunnen terugkeren omwille van bedreigingen die u kreeg van de broers van M. K., de vrouw met wie u een relatie had.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de start van jullie relatie tegenstrijdig. U beweert dat u sinds 2014/2015 kennis had met M. K., een achttien- of negentienjarige vrouw. U begon een relatie met haar (CGVS, p. 13). Op de DVZ verklaarde u eerder dat u M. had leren kennen ergens in 2013 (zie verklaringen DVZ, vraag 3.5). Verder zijn uw verklaringen over uw relatie aangaande M. weinig doorleefd te noemen. Immers ondanks dat u gevraagd werd te vertellen hoe u haar leerde kennen, komt u niet verder dan te zeggen: "Ik ontmoette haar zoals we dat doen in een café ik ging naar een café en ik ontmoette haar daar"(CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd te vertellen over jullie relatie, komt u wederom niet verder dan te zeggen dat "We ontmoetten en spraken op café leerden elkaar kennen en begonnen de relatie.", hetgeen zeer vage antwoorden te noemen zijn. Gevraagd of u in detail kan vertellen hoe de relatie verder ging na de eerste ontmoeting verklaart u opnieuw: "We gingen spreken in een café en beetje bij beetje evolueerde de relatie begonnen we van elkaar te houden dat is het (CGVS, p. 13)". Gevraagd naar wat uw plannen waren met betrekking tot uw relatie in Marokko, beweert u dat u in gedachten had om terug te gaan naar Marokko om met haar te trouwen nadat u in België een leven had uitgebouwd (CGVS, p. 19). Nochtans bent u zonder uw partner of haar familie in te lichten vertrokken uit Marokko (CGVS, p. 19). Bovendien lijkt u bijzonder weinig interesse te hebben in de situatie van M.. Zo blijkt dat u na uw vertrek geen contact meer hebt gehad en dat u de situatie bijgevolg hebt afgesloten (CGVS, p. 20). U verklaarde niet echt te weten hoe het verder met M. is vergaan. Zo zou het kunnen dat ze ondertussen getrouwd is, maar u bent daar niet zeker van (CGVS, p. 18).

Uw beweringen aangaande uw relatie met M. zijn aldus ontoereikend, zodanig dat er weinig geloof aan gehecht kan worden.

Wat er ook van zij, zelfs indien er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw relatie met M., overtuigen uw beweringen aangaande de zogezegde problemen die u ondervond met haar familie niet. Pas na aankomst in België zou u gecontacteerd zijn geweest door de broers van M., die u bedreigden (CGVS, p. 12). Ze zouden u in 2018 voor het eerst hebben gecontacteerd via enkele vrienden (CGVS, p. 19). U hebt echter geen enkel idee hoe vaak u door hen bedreigd werd (CGVS, p. 17) en u blijft verder aanzienlijk vaag over de precieze aard van deze bedreigingen (CGVS, p. 12, 19), waardoor er verder weinig geloof aan kan worden gehecht. Wat er ook van zij ook deze door u ingeroepen problemen in verband met de broers van M. zijn louter van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en eventueel gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Dit alles nog terzijde geschoven, wijst het CGVS erop dat u, in het hypothetische geval dat u in de toekomst ooit dergelijke problemen zou krijgen, zich kan wenden tot de Marokkaanse autoriteiten voor (nationale) bescherming. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ten aanzien van uw autoriteiten een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren en verduidelijkt u geenszins waarom u dus niet bij de autoriteiten van uw land terecht zou kunnen (CGVS, p. 20).

In het licht van al het voorgaande maakt u dan ook geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. U heeft geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

U legt geen documenten neer die bovenstaande beoordeling zouden kunnen wijzigen.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen; van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, lid 1 en 48/6, § 5, a, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'wet van 15 december 1980'); van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna ('EVRM') en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, van hoorplicht, van zorgvuldigheid van de administratie en van afdoende motivering.

Verzoeker citeert artikel 48/3 § 2 van de wet van 15 december 1980 en stelt dat *in casu* manifest sprake is van bovenvermelde vorm van gewelddiscussies en bedreigingen, een aantasting van rechten waarvan geen afwijking mogelijk is. Er waren bedreigingen die hij kreeg van de broers van M.K., de vrouw met wie hij een relatie had. Hij zet vervolgens uiteen dat hij verklaarde dat zijn moeder in Marokko reeds lange tijd problemen had met één van haar zussen, die jaloers zou geweest zijn op zijn moeder om een voor hem onbekende reden en daardoor voortdurend voor familiale conflicten zorgde. Na het vertrek van zijn ouders zou zij bovendien de oorzaak zijn geweest van ruzies tussen verzoeker en zijn broer en zich niet over hem hebben ontfemd.

Vervolgens betoogt verzoeker onder verwijzing naar artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 dat hij zwaarwegende gronden deed gelden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Hij citeert vervolgens artikel 48/6 § 5, a), b) en c) van de wet van 15 december 1980 en betoogt dat zijn handelingen niet grondig werden onderzocht. Zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken is geen droom voor een gewone mens en een verder onderzoek zou ook aan het licht hebben kunnen brengen dat hij wel degelijk een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker stelt dat deze aanpak het proces van internationale bescherming inhoudsloos maakt en de verplichtingen van een objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek miskent. Deze gronden werden niet grondig geanalyseerd. Voorts werd volgens verzoeker bijna uitsluitend rekening gehouden met futiele details uit zijn verklaringen om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen verdere analyse werd uitgevoerd. De motivering is beperkt tot het zinnetje dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of een reëel risico op ernstige schade. Daarmee wordt de verplichting van het CGVS onder artikel 48/6 § 5, a, b en c van de wet van 15 december 1980 niet gerespecteerd.

In ondergeschikte orde voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 § 2, c) van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk, het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, van hoorplicht, van zorgvuldigheid van de administratie en van afdoende motivering. Hij stelt dat de huidige toestand grondig dient te worden

geanalyseerd ten aanzien van een verzoek tot subsidiaire bescherming. Hij kon uiteraard zelf geen bescherming van de nationale autoriteiten verzoeken en het bekomen ervan schijnt nog minder waarschijnlijk in de huidige context. Verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en aspecten van de concrete situatie van verzoeken en dat niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980.

In uiterst ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat de Raad indien hij dit nodig acht het dossier dient terug te sturen naar het CGVS voor verdere analyse. Het CGVS heeft zijn dossier duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd.

Met betrekking tot het video-onderhoud stelt verzoeker dat hij niet aanvoert dat ieder videogehoor zonder meer onwettig is. Hij stelt dat de wet van 16 juni 2026 voor dergelijke onderhouden een nieuwe wettelijke basis heeft ingevoerd in artikel 57/5*sexies* van de wet van 15 december 1980 terwijl het arrest nr. 73/2026 van het Grondwettelijk Hof uitsluitend de vroegere wettelijke regeling betrof en dus niet kan worden aangewend als een automatisch vernietigingsmiddel tegen elk onderhoud per videoconferentie. Dit neemt volgens verzoeker niet weg dat een videogehoor steeds concreet geschikt moet zijn voor een volledige en vrije toelichting van het beschermingsrelaas. De bestreden beslissing beperkt zich tot de vermelding dat een onderhoud via videoconferentie plaatsvond.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem als vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in meer subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker voegt de bestreden beslissing, de kennisgeving van deze beslissing en het bewijs detentie als BJB aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Nota

De commissaris-generaal legt een nota neer van 10 juli 2026 waarin zij ingaat op de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en argumenteert dat sinds de inwerkingtreding van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en ter uitvoering van het Migratie-en Asieelpact van de Europese Unie, de wettelijke grondslag voor dossiers ingediend voor 12 juni 2026 artikel 57/5*sexies* van de Vreemdelingenwet is en voor dossiers ingediend vanaf 12 juni 2026 de wettelijke basis artikel 10, lid 3 van Verordening (EU) 2024/1348 *juncto* artikel 57/5*sexies*, § 2-4 (zie nieuw artikel 57/11/1 § 2 van de Vreemdelingenwet is en dat bijgevolg de inhoudelijke kritiek van het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 zonder voorwerp is.

4. Beoordeling

4.1. Artikel 2.60 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat de Raad, indien beroep werd ingesteld tegen een beslissing van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming het beroep kan verwerpen of de bestreden beslissing bevestigen, hervormen of vernietigen. Daarbij dient de Raad eerst te onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan hervormen of bevestigen, alvorens over te gaan tot een vernietiging, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan, worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, in welk geval de rechter kan verduidelijken welke elementen er bijkomend onderzocht moeten worden door de verwerende partij.

In geval van een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in de zin van artikel 57/6 § 3 van de wet van 15 december 1980 of van artikel 38 van de Verordening (EU) 2024/1348 (Asielprocedureverordening kan de rechter rechtstreeks overgaan tot een vernietiging omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de toekenning van internationale bescherming, zonder voorafgaandelijk onderzocht te hebben of hij de beslissing kan hervormen of vernietigen. Overeenkomstig artikel 2.59 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de rechter over te gaan tot een volledig onderzoek van zowel de feitelijke als de juridische gronden van de zaak indien het een beslissing van de commissaris-generaal betreft, desgevallend met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming. Dergelijk *ex nunc* onderzoek is onder meer vereist indien het een beslissing van de commissaris-generaal betreft in uitvoering van artikel 67, lid 3, van de Asielprocedureverordening en artikel 46, lid 3, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de Verordening (EU) 2024/1347.

Het geschil wordt in zijn geheel aanhangig gemaakt bij de Raad, die een volledig onderzoek doet van zowel de feitelijke als juridische gronden van de zaak. Het betreft de feiten en juridische gronden die door de partijen aan de Raad worden voorgelegd en de zaken die een rechter ingevolge de rechtspraak of hogere rechtsnormen ambtshalve mag opwerpen zoals bijvoorbeeld de vraag of de verzoeker nog een actueel belang heeft bij het beroep of een schending van het non-refoulement beginsel (Parlementaire voorbereidingen, Doc 56, 1399/001, p. 141, 146). De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 mei 2026 vanuit het gesloten centrum waar hij werd vastgehouden. Verzoeker werd op 24 juni 2026 door het commissariaat-generaal gehoord door middel van een videoconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Zijn advocaat was daarbij aanwezig van 13.30 uur tot 14.30 uur. De medewerker van het Commissariaat-generaal en de tolk bevonden zich in de kantoren van het Commissariaat-generaal.

Artikel 57/5ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het aan het Commissariaat-generaal toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

Artikel 57/5^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“Er wordt schriftelijk nota genomen van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5ter.

De notities van het persoonlijk onderhoud nemen de vorm aan van een schriftelijke weergave van het onderhoud. Deze notities zijn een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.”

Deze bepalingen voorzien erin dat de vragen die werden gesteld en de antwoorden die zijn gegeven tijdens het onderhoud worden verwerkt.

Een persoonlijk onderhoud moet plaatsvinden in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd en dat het recht op eerbiediging van het privéleven dat, onder meer, de bescherming van persoonsgegevens en van persoonlijke informatie omvat, wordt gewaarborgd. Dit betekent dat het gesprek plaatsvindt in een vertrouwelijke en veilige omgeving. Dit waarborgt de privacy van de betrokkene, beschermt gevoelige informatie en voorkomt dat derden (zoals buitenstaanders of autoriteiten in het land van herkomst) meeluisteren.

Het Grondwettelijk Hof erkent in zijn arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.073) dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie noodzakelijk gepaard gaat met een verwerking van persoonsgegevens (overw. B.8.2. en B.8.4). Dat geldt niet alleen voor de inhoud van het gesprek, maar ook voor het digitaal doorgeven van gegevens en de verwerking van zogenaamde metagegevens. Met metagegevens wordt bedoeld op de persoonsgegevens die worden gegenereerd door het gebruik van de videoconferentiesoftware zelf, zoals de identiteit van de personen die inloggen, hun elektronische adressen enz. (overw. B.8.3.).

Aangezien een verwerking van persoonsgegevens raakt aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, dienen strikte regels te gelden inzake legaliteit, transparantie en voorzienbaarheid.

De Raad wijst er verder op dat het Grondwettelijk Hof in voormeld arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026, naar aanleiding van twee door de Raad van State gestelde prejudiciële vragen over de grondwettigheid van een persoonlijk onderhoud per videoconferentie met daarbij de verstrekking van persoonsgegevens door middel van doorzending, het volgende heeft overwogen:

“B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;*
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;*

- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;
- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Het Grondwettelijk Hof heeft niet gezegd dat videoconferenties op zich ongrondwettig zijn. Ter volledigheid duidt de Raad erop dat onder ‘videoconferentie’ kan worden verstaan: *“een rechtstreekse audiovisuele verbinding, in real time, met als doel het verzekeren van een multidirectionele en gelijktijdige communicatie van beeld en geluid en een visuele, auditieve en verbale interactie tussen meerdere geografische van elkaar verwijderde personen of groepen van personen”* (artikel 27/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Wel heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de toen voorliggende wettelijke basis onvoldoende was wanneer de betrokken bepalingen zo worden geïnterpreteerd dat zij een persoonlijk onderhoud per videoconferentie toelaten. De wet regelt immers niet:

- welke metagegevens worden verwerkt;
- of beeld- en geluidsgegevens worden verwerkt;
- wie toegang heeft tot die gegevens;
- voor welke doeleinden die gegevens gebruikt worden;
- hoe lang die gegevens bewaard worden;
- en zelfs niet uitdrukkelijk dat een persoonlijk onderhoud via videoconferentie mogelijk is.

Het Hof heeft daarbij expliciet verwezen naar artikel 22 van de Grondwet (bescherming van het privéleven), de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van de Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) (hierna ‘AVG’) en artikel 8 van het EVRM (waarvan de draagwijdte analoog is aan die van artikel 22 van de Grondwet) en oordeelde in wezen dat de toen voorliggende bepalingen van de Vreemdelingenwet niet voldeden aan het wettigheidsbeginsel inzake gegevensbescherming.

Het Hof oordeelde dat het wettigheidsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet niet zover gaat dat het de wetgever ertoe verplicht elk aspect van de verwerking van persoonsgegevens zelf te regelen. Een delegatie aan een ander orgaan is niet in strijd met dat beginsel, voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld. Bijgevolg moeten de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. Het Hof somt hierbij op dat de volgende elementen, ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, in beginsel essentiële elementen uitmaken; 1° de categorie van verwerkte gegevens, 2° de categorie van betrokken personen, 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling, 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens (overw. B.7.6.). Het Hof wijst er verder op dat inzake de bescherming van de persoonsgegevens de vereiste van voorzienbaarheid, overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, impliceert dat voldoende precies moet worden bepaald in welke omstandigheden de verwerkingen van persoonsgegevens zijn toegelaten (overw. B.7.7.).

Uit het arrest nr. 73/2026 volgt dat zonder voldoende wettelijke omkadering het gebruik van videoconferentie bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud van een verzoeker om internationale bescherming niet verenigbaar is met het recht op privacy en de regels inzake gegevensbescherming.

Artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026), luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan in gerechtvaardigde omstandigheden het persoonlijk onderhoud per videoconferentie voeren.

§ 2. De verzoeker kan schriftelijk en in de proceduretaal de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het persoonlijk onderhoud per videoconferentie aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meedelen, binnen de termijn bepaald bij koninklijk besluit.

§3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§4. Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud wordt vastgesteld dat het niet aangewezen is dat het onderhoud per videoconferentie wordt gevoerd, roept de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

De Vreemdelingenwet voorziet in artikel 57/5sexies heden dus uitdrukkelijk in een wettelijke basis voor het commissariaat-generaal om in ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ een persoonlijk onderhoud per videoconferentie te voeren. Dit wordt door verzoeker op zich ook geenszins betwist. Voor wat dient te worden verstaan onder ‘gerechtvaardigde omstandigheden’ verwijst de Raad naar de parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, DOC 56 1401/001, p. 64-67*).

Hiermee is deels tegemoet gekomen aan arrest nr. 73/2026 van 18 juni 2026 van het Grondwettelijk Hof, in zoverre daarin werd gesteld dat in de in het geding zijnde bepalingen van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorzien was dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie kon plaatsvinden.

In haar nota argumenteert de commissaris-generaal met betrekking tot het persoonlijk onderhoud via videoconferentie dat sinds de inwerkingtreding van de wet van 16 juni 2026 artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet de wettelijke grondslag is voor dossiers ingediend voor 12 juni 2026 en artikel 10, lid 3 van de Verordening (EU) 2026/1348 *juncto* artikel 57/5sexies, § 2 – 4 van de Vreemdelingenwet de wettelijke grondslag voor dossiers ingediend vanaf 12 juni 2026.

Bijgevolg meent de commissaris-generaal dat de inhoudelijke kritiek van het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 18 juni 2028 ten aanzien van de voornoemde artikelen zonder voorwerp is. Vermits het persoonlijk onderhoud van verzoeker plaats vond op 24 juni 2026 was er volgens de commissaris-generaal el degelijk een wettelijke basis voor het gebruik van videoconferentie op grond van artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet. De Raad kan de commissaris-generaal hierin evenwel niet volgen.

Uit een lezing van het betreffende arrest nr. 73/2026 blijkt immers duidelijk dat het Grondwettelijk Hof als tweede cumulatief gebrek de afwezigheid van procedurele waarborgen inzake gegevensverwerking heeft vastgesteld. Hoewel er dus geen machtiging aan de Koning meer vereist is om het persoonlijk onderhoud per videoconferentie toe te laten, aangezien hiervoor thans een wettelijke grondslag bestaat, stelt de Raad vast dat in de Vreemdelingenwet nog steeds niet voorzien is welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en dat zelfs het bestaan op zich van een dergelijke verwerking er niet in voorkomt. Verder blijkt niet welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie. Ook welke doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie en wat de bewaartermijn is van de gegevens die worden verzameld tijdens het persoonlijk onderhoud per videoconferentie is niet geregeld. De wet van 16 juni 2026 voegt dus enkel een uitdrukkelijke wettelijke basis voor het voeren op zich van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie toe, zonder de inhoudelijke gegevensbeschermingswaarborgen in te vullen die het Grondwettelijk Hof als constitutief heeft aangemerkt.

In haar advies nr. 47/2026 van 17 maart 2026, met betrekking tot het voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, stelde de Gegevensbeschermingsautoriteit reeds dat artikel 59 van het voorontwerp (het huidige artikel 57/5sexies van de Vreemdelingenwet) geen nadere regels bevat voor de persoonsgegevensverwerkingen die noodzakelijkerwijze door het Commissariaat-generaal zullen worden uitgevoerd wanneer het persoonlijke onderhoud via videoconferentie voert (*Parl. St. Kamer DOC 56 1401/002, p. 32-34*). De Gegevensbeschermingsautoriteit gaf aan dat hierin nochtans dient te worden voorzien als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen en stipte elders in het advies aan dat de persoonsgegevens die in het kader van het persoonlijk onderhoud van een verzoek om internationale bescherming worden verstrekt en verwerkt vaak zullen behoren tot bijzondere categorieën van gegevens in de zin van artikel 9 van de AVG (zie ook *infra*) en betrekking hebben op personen die zich in een kwetsbare situatie bevinden. De Gegevensbeschermingsautoriteit adviseerde onder meer, na kennis te hebben genomen van de door het CGVS verstrekte informatie dat geen opnames zullen gemaakt worden van de videoconferentie en dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen, naar het voorbeeld van artikel 27/1 van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State. Zij adviseerde eveneens dat het CGVS, bij het houden van persoonlijke onderhouden via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Nog volgens de Gegevensbeschermingsautoriteit diende eveneens te worden bepaald dat het CGVS de verwerkingsverantwoordelijke is voor deze verwerkingen van persoonsgegevens. Tot slot gaf de Gegevensbeschermingsautoriteit aan dat, eveneens als waarborg voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen, aanvullende voorwaarden moesten worden opgenomen in artikel 57/5sexies in ontwerp, opdat het CGVS kan beslissen om de onderhouden via videoconferentie te laten plaatsvinden. Het ging er meer bepaald om dat de personen die aan het onderhoud via videoconferentie deelnemen daaraan op effectieve wijze kunnen deelnemen, dat zij zonder technische belemmeringen kunnen worden gezien en gehoord, dat zij dezelfde rechten genieten als bij fysieke onderhouden en dat zij, indien zij worden bijgestaan door een advocaat of vertegenwoordiger, tijdens het onderhoud via videoconferentie vertrouwelijk met deze kunnen communiceren.

In haar advies verwees de Gegevensbeschermingsautoriteit naar artikel 27/1 van de RvS-wet. § 1 van dit artikel geeft omstandig weer wanneer een zitting per videoconferentie kan plaatsvinden en onder welke cumulatieve voorwaarden en § 2 bevat de waarborgen voor de organisatie en het verloop van de zitting per videoconferentie. In § 5, eerste lid, wordt de Raad van State uitdrukkelijk aangewezen als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, punt 7), van de AVG.

In de leden 2 tot 4 van § 5 en in § 6 wordt uitgebreid aandacht besteed aan het doel van de persoonsgegevensverwerking, het verbod tot opname, bewaring of elke vorm van verwerking van de videoconferentie na afloop van de zitting via videoconferentie van verwerkte persoonsgegevens en de straf die hierop staat.

De Raad wijst er verder op dat artikel 763ter van het Gerechtelijk Wetboek eveneens voorziet in een uitgebreide wettelijke regeling voor het gebruik van videoconferentie in gerechtszaken.

In dit artikel wordt bepaald wat het doel is van het gebruik van de videoconferentie in gerechtszaken, wie de beheerder is van het videoconferentiesysteem en waarvoor deze instaat, wie de (gezamenlijke) verwerkingsverantwoordelijken zijn in de zin van de AVG en van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, welke de categorieën van gegevens zijn die worden verwerkt (waarbij aandacht is voor verwerking van persoonsgegevens van natuurlijke personen, voor metagegevens gegenereerd door de connectie met het videoconferentiesysteem, voor de afbeelding en de stem van de personen die deelnemen aan de zitting, voor de gegevens, met inbegrip van de persoonsgegevens, meegedeeld in de loop van de zitting en voor de gegevens betreffende de zitting waaraan wordt deelgenomen en het uniek identificatienummer van het dossier dat ter zitting wordt behandeld), wat de bewaartermijn van de gegevens is en wie toegang heeft tot de metagegevens.

De Raad stelt vast dat met de hoger weergegeven opmerkingen die de Gegevensbeschermingsautoriteit in haar advies nr. 47/2026 heeft geformuleerd in de uiteindelijke aanneming van de wet geen rekening werd gehouden. Zo is het commissariaat-generaal niet uitdrukkelijk aangeduid als verwerkingsverantwoordelijke, is niet bepaald dat het gebruik van videoconferentie uitzonderlijk moet blijven (men spreekt enkel van 'in gerechtvaardigde omstandigheden' die evenwel in de memorie van toelichting verder en genoegzaam worden toegelicht), ontbreekt een uitdrukkelijk verbod op het opnemen van de onderhouden, evenals diverse andere waarborgen met betrekking tot het goede verloop van de onderhouden en tot de gegevensverwerking, die beperkt dient te blijven tot hetgeen noodzakelijk is voor de werking van het videoconferentiesysteem.

De commissaris-generaal stelt in haar nota van 10 juli 2026 dat de verschillende maatregelen die het CGVS heeft genomen in het kader van gegevensverwerking ook terug te vinden zijn in de 'privacyverklaring persoonlijk onderhoud via videoconferentie' die conform de AVG voor elk persoonlijk onderhoud met de verzoeker wordt meegedeeld. Het volstaat echter niet dat de procedurele waarborgen voor gegevensverwerking die het Grondwettelijk Hof heeft vastgesteld en als essentieel geacht en die *supra* zijn weergegeven in een dergelijke privacyverklaring zijn opgenomen.

Waar de commissaris-generaal opwerpt dat er geen opname wordt gemaakt van het persoonlijk onderhoud via het systeem dat gebruikt wordt voor videoconferentie en er dus geen bewaring plaatsvindt, merkt de Raad op, het hierboven aangehaalde advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit indachtig, dat het aangewezen is dit uitdrukkelijk te verbieden en te bepalen dat het commissariaat-generaal, bij het houden van persoonlijk onderhoud via videoconferentie, zijn verwerkingen van persoonsgegevens beperkt tot het verzamelen van gegevens betreffende de personen die aan het onderhoud deelnemen en die noodzakelijk zijn voor de werking van het videoconferentiesysteem, alsmede tot de gegevensverwerkingen die nodig zijn

voor de *realtime* overdracht van beeld en geluid aan deze personen. Aangezien dit beschouwd moet worden als een essentieel element van de gegevensverwerking kan het niet volstaan om dit in een privacyverklaring op te nemen.

Bovendien stelt deze privacyverklaring uitdrukkelijk dat het CGVS voor de realisatie van het persoonlijk onderhoud via een systeem van videoconferentie een beroep doet op een verwerker, waarbij potentieel sprake kan zijn van doorgifte aan landen die niet tot de Europese Unie behoren. De loutere vermelding dat de overeenkomst met deze verwerker veiligheidsclausules bevat, zonder deze verder te specificeren, en dat door de versleuteling van het persoonlijk onderhoud een passend niveau van bescherming van persoonsgegevens wordt gegarandeerd, zonder hieromtrent verdere informatie te verstrekken, volstaat niet als garantie dat dergelijke doorgifte niet kan plaatsvinden.

Tot slot haalt de commissaris-generaal aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud deel uitmaken van het administratief dossier waardoor de bewaartermijn van het administratief dossier geldt. De Raad stipt aan, los van de vaststelling dat deze bewaartermijn enkel in de privacyverklaring is opgenomen, dat dit enkel betrekking heeft op de notities van het persoonlijk onderhoud als dusdanig en geenszins op de verwerking via videoconferentie.

Bovenal miskent de commissaris-generaal door te suggereren dat de praktische werkwijze van het commissariaat-generaal (anonieme accounts, E2EE-encryptie, geen opname, bewaartermijn conform het administratief dossier) de wettelijke leemten compenseert, de dwingende aard van artikel 6, lid 3, van de AVG. Zo moet de rechtsgrond voor de verwerking worden vastgesteld bij wet of Unierecht. Het volstaat niet dat de verwerkingsverantwoordelijke via interne richtlijnen of een privacyverklaring waarborgen voorziet. De Vreemdelingenwet zwijgt over de essentiële elementen inzake gegevensverwerking.

Bijgevolg is er geen sprake van een duidelijke en voorzienbare rechtsgrond die de AVG, alsook artikel 8 van het EVRM opleggen. Hieruit volgt dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 24 juni 2026 werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag, in de zin van artikel 6, lid 3, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, met name wat betreft de hoger vermelde procedurele waarborgen inzake gegevensbescherming. Dit resulteert in een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

Ten overvloede kan de commissaris-generaal niet worden gevolgd waar zij benadrukt dat met het gebruikte systeem van videoconferentie geen metagegevens met persoonsgegevens van de verzoeker om internationale bescherming worden gedeeld omdat er anonieme accounts worden gebruikt en er daarnaast gewerkt wordt met *end-to-end-encryptie* (E2EE) waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het CGVS, ligt en niet bij de verwerker. Deze beveiliging waarborgt volgens de commissaris-generaal dat derden (bv. de leverancier) geen toegang hebben tot het persoonlijk onderhoud. De Raad stipt aan dat het gebruik van anonieme accounts niet automatisch betekent dat de verwerking van de persoonsgegevens buiten de AVG valt. De kernvraag is of er sprake is van persoonsgegevens. Volgens de definitie vervat in artikel 4, punt 1), van de AVG wordt onder persoonsgegevens verstaan *“alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon („de betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identifier zoals een naam, een identificatienummer, locatiegegevens, een online identifier of van een of meer elementen die kenmerkend zijn voor de fysieke, fysiologische, genetische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit van die natuurlijke persoon”*. Een persoonlijk onderhoud via videoconferentie waarbij beeld en/of geluid worden verwerkt valt in de context van een onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming steeds onder de AVG, ook wanneer deelnemers onder een pseudoniem of anoniem account deelnemen. Zo is de verzoeker om internationale bescherming bekend bij de verwerkingsverantwoordelijke. Hoewel in de videoconferentiesoftware een anonieme gebruikersnaam wordt gebruikt, weet het CGVS wie wordt gehoord. De videoconferentie maakt deel uit van het administratief dossier. De verwerking heeft dus betrekking op een identificeerbare natuurlijke persoon. Vervolgens wijst de Raad erop dat beeld en stem persoonsgegevens zijn. Tijdens een onderhoud worden de stem en vaak ook het beeld van de verzoeker om internationale bescherming, de tolk en de medewerker van het CGVS verwerkt. Deze gegevens maken identificatie mogelijk en zijn daarom persoonsgegevens in de zin van artikel 4, punt 1), van de AVG. Het gebruik van pseudoniemen of anonieme accounts verandert dit niet. De AVG bepaalt net dat gepseudonimiseerde gegevens nog steeds persoonsgegevens zijn, zolang de betrokkene met aanvullende informatie kan worden geïdentificeerd (overweging 26 en artikel 4, punt 5), AVG). Een anonieme accountnaam is in de praktijk slechts een vorm van pseudonomisering. Tijdens een persoonlijk onderhoud in het kader van een verzoek om internationale bescherming worden bovendien vaak gegevens verwerkt waaruit ras of etnische afkomst, religie, politieke opvattingen, gezondheid, seksuele gerichtheid of andere gevoelige informatie, zoals de personalia en familiesamenstelling van de verzoeker kan blijken. Dit zijn veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens in de zin van artikel 9 van de AVG. Daarnaast kunnen de verklaringen gegevens bevatten over strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten (artikel 10 AVG), hetgeen noopt tot passende waarborgen.

De Raad is van oordeel, gelet op het geheel van voorgaande elementen, dat het gegeven dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt middels het werken met anonieme accounts (en het werken met

end-to-end-encryptie) niets afdoet aan de toepasselijkheid van de AVG. De verwerking van persoonsgegevens maakt integraal deel uit van de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming, waarbij de betrokkene voor de verwerkingsverantwoordelijke (het commissariaat-generaal) identificeerbaar is en waarbij bovendien veelal bijzondere categorieën van persoonsgegevens worden verwerkt. Ook in de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt het begrip 'persoonsgegevens' ruim uitgelegd (zie bv. HvJ 4 september 2025, C-413/23 P over gepseudonimiseerde gegevens).

Het persoonlijk onderhoud vormt een essentieel onderdeel van de procedure internationale bescherming. Wanneer dergelijk onderhoud volledig via videoconferentie gebeurt zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, raakt dit niet een bijkomstig aspect maar de kern van de procedure. Het CGVS heeft *in casu* een procedurevorm gebruikt waarvoor de wetgever de essentiële waarborgen niet heeft vastgelegd.

4.3. Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 2.60, § 2, tweede lid, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden vernietigd. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien juli tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET